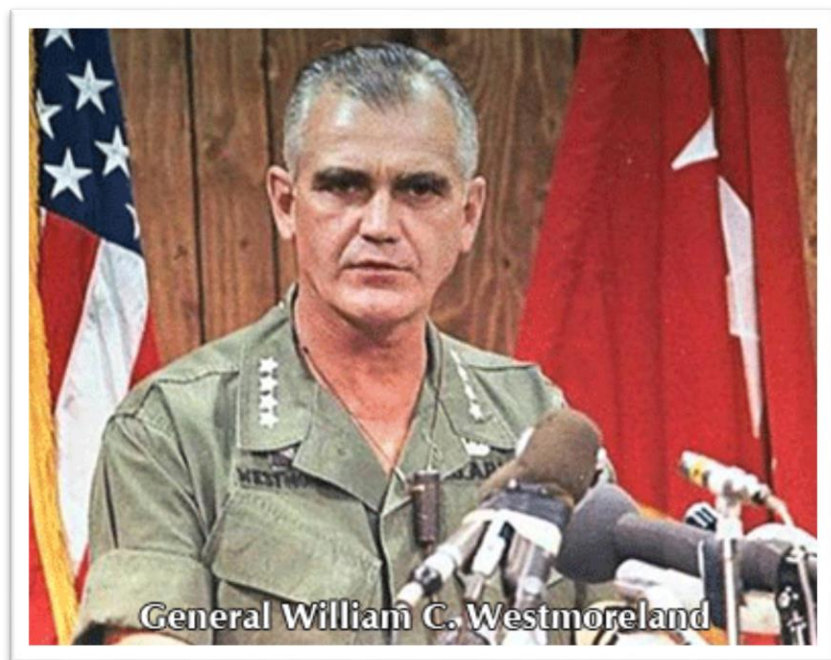

VIẾT CHO NGÀY QUÂN LỰC 19 THÁNG 6 : NÀY BAO HÙNG BINH TIẾN LÊN !

- Người Lính Lê Văn Hải -

Thông Tướng Westmoreland xin lỗi các Cựu Quân Nhân QLVNCH:

"Chúng ta không thua tại Việt Nam, nhưng chúng ta đã không giữ đúng lời cam kết đối với Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa, Đồng Minh của chúng ta."

"Thay mặt cho Quân Đội Hoa Kỳ, tôi xin lỗi các bạn Cựu Quân Nhân của Quân Lực Miền Nam Việt Nam vì chúng tôi đã bỏ rơi các bạn!"

(On behalf of the United States Armed Forces, I would like to apologize to the veterans of the South Vietnamese Armed Forces for abandoning you guys.) []*

Qua gần nửa thế kỷ, con số đúng nhất là đã 38 năm bần bĩ, vào mỗi tháng 6 Dương Lịch, đúng Ngày 19 Tháng 6, tại khắp các quốc gia trên Thế giới, nơi nào có Người Việt Tỵ Nạn, trong tinh thần tri ân, cảm mến những người đã hy sinh xương máu bảo vệ Quê hương, nơi đó đều có tổ chức những buổi lễ trọng thể nhằm Tưởng Niệm Vinh Danh những Người Lính Việt Nam Cộng Hòa.

Trong dịp này, ngoài những buổi lễ có hình thức Kỷ niệm, Văn nghệ, hay Diễn hành trang trọng, nhắc nhở cho mọi người nhớ lại những hình ảnh của Người Lính thân yêu của Miền Nam Việt Nam trước năm 1975. Các Cơ quan truyền thông Việt, Mỹ khắp nơi cũng trình bày nhiều tài liệu lịch sử, nhận định về một Quân Lực, đánh giá cao về sự can trường của những Người Lính và những khó khăn mà một Quân Đội phải đảm đương, phải vượt qua suốt trên hai mươi năm dài, qua hai nền Cộng Hoà trẻ trung, cuối cùng bị... Đồng Minh bội phản bức tử đau thương, hờn tủi! Riêng những Nhà nghiên cứu về Lịch Sử, Quân Sử qua thời gian dài lắng đọng, nhận định đúng sai về cuộc chiến Việt Nam đều đồng ý rằng: Trong Lịch sử Thế giới Thế kỷ gần đây, chưa có một Quân đội nào phải gánh chịu nhiều đau thương, nghiệt ngã, tủi nhục như Quân Đội VNCH. Một Quân Lực có lúc được coi như hùng mạnh nhất Đông Nam Á, quân số lên đến cả triệu. Quân Đội đó đã từng chiến đấu anh dũng, hiên ngang đối mặt với kẻ thù Cộng Sản trên khắp các mặt trận, đã từng chiến thắng vinh quang, đã từng gây cho kẻ thù những tổn thất kinh hoàng, nặng nề trên khắp vùng lãnh thổ. Giữ từng tấc đất quê hương, chưa bao giờ "hèn với giặc, ác với dân," không hề dâng cúng, sang nhượng một tấc đất nào của Tổ Tiên cho bất cứ thế lực ngoại bang nào, hiên ngang bảo vệ Quê hương kéo dài trên hai thập niên. Vậy mà chỉ có một sớm một chiều, Quân Đội hùng dũng ấy lại bị tan hàng, buông súng, dẫn đến Thảm Sát tang thương, để từ đó Dân Tộc Việt Nam phải chìm xuống vùng lầy đỏ đến bây giờ vẫn chưa tìm ra lối thoát! Tại sao? Tại ai?

LÀM THẾ NÀO ĐỂ ĐÓNG ĐINH MỘT QUÂN LỰC OAI HÙNG VÀO THẬP GIÁ ?

Đó là dùng kỹ thuật cổ xưa như trái đất, nhưng khi áp dụng, lúc nào cũng có kết quả. Tích xưa kể rằng:

Có một người kia muốn làm thịt con chó nhà hàng xóm, hẳn ta chờ con chó ra đường rồi rượt theo, la lớn:

- "Bớ làng nước ơi, con chó điên này nó định cắn tôi"!

Thế là mọi người hưởng ứng tức thì, người cầm gậy, người đá, người đâm, con chó chết tươi! Nhìn con chó chết, kẻ lập mưu cảm ơn mọi người rồi xoa tay nói lời ân nghĩa:

- "Để nó chết bờ chết bụi tội nghiệp, tôi xung phong đem nó về chôn"!

Ai cũng khen anh ta biết lo chuyện an nguy cho mọi người và là kẻ tốt bụng! Đúng là được cả tiếng lẫn miếng! Vì thế, cổ nhân đã tóm gọn trong câu: *"Muốn giết chó, hãy gọi nó là con chó điên"*!

Mưu kế hèn hạ này cũng đã được dùng để giết chết một Quân Đội oai hùng. Một Đồng Minh bội ước, tham lợi hơn tình, cấu kết với quân thù tạo nên Phong trào Phản chiến, bôi bẩn hình ảnh những Người Lính anh hùng, đang ngày đêm xả thân chiến đấu bảo vệ Lý tưởng Tự do.

Thật đúng với câu: *"Khi đồng tiền và quyền lợi xâm chiếm, lương tâm sẽ đội nón ra đi"*! Ôi buồn thay số phận đen đui cho một Quân Lực nghịệt ngã!

Với Chúa Cứu Thế, người chủ trương hoà bình, yêu thương với cả... kẻ thù! "Và má này, đưa tiếp má kia" cho kẻ muốn đánh mình đánh tiếp. Hoàn hảo như thế làm sao có lý do để giết? Dễ thôi. (Lại dùng phương pháp chó điên, cổ như trái đất.) Đổ cho Ông là người có máu Cách Mạng, muốn lật đổ Chính quyền để làm... Vua! Chỉ cần một lý do sơ đẳng này, đã quá đủ để "rửa tay" đem nạn nhân ra "đóng đinh" giết thoải mái.

Đau đớn thay một Quân Lực, chỉ vì quyền lợi của những cường quốc, những tham vọng thoả hiệp trên bàn cờ Quốc tế, Đồng Minh tin cậy nhất đã phản bội họ, đâm sau lưng họ, bằng "một nụ hôn Du Đa bán Chúa" qua Hiệp Định Bàn Tròn Ba Lê năm 1972, từ đó ngưng tiếp tế vũ khí, trói tay bạn trên chiến trường, lũng loạn hậu trường chính trị để làm nản chí và mất niềm tin chiến đấu, tạo điều kiện thuận lợi và dọn đường cho bọn Cộng Sản Bắc Việt cưỡng chiếm Miền Nam.

Lạ lùng thay, Quân Lực VNCH khi bị bỏ rơi, vẫn kiên nhẫn, vẫn kiên cường chiến đấu đơn độc, vẫn chiến đấu dũng cảm chống kẻ thù đông hơn gấp bội, vũ khí tối tân và dồi dào hơn gấp nhiều lần, với sự yểm trợ tích cực không điều kiện từ tinh thần đến vật chất của Liên Xô, Trung Quốc và cả khối Cộng Sản Quốc Tế. Quân Lực VNCH vẫn gan dạ, sừng sững như núi, hy sinh vững vàng chiến đấu. Nếu cấp chỉ huy của họ không ra lệnh buông súng, sáng suốt không áp dụng chiến thuật "Triệt thoái Cao nguyên," quyết định sống mái tới giây phút cuối cùng, thì chưa chắc ngày hôm nay phần thắng đã thuộc về ai!

Niềm đau bị bức tử không chỉ nằm trong việc bị Đồng Minh phản bội, không cho Người Lính VNCH có cơ hội một mất, một còn đọ sức với quân thù. QLVNCH thất trận không phải vì thua kém, mà vì không có cơ hội chiến đấu. "Cọc trong cũi sắt phải giương mắt nhìn", để đám khi "nhảy bàn độc" mặc tình bày trò nhố nhăng. Những niềm đau, nỗi nhục sau khi cuộc chiến kết thúc, đã kéo dài suốt gần nửa Thế kỷ và còn mãi mãi, chết vẫn chưa quên! Như vết sẹo hằn sâu trên cơ thể nhắc nhở hoài đau thương, chỉ cho đến khi nào QLVNCH có cơ hội chiến thắng lại kẻ thù qua bất cứ hình thức nào, thì niềm đau kia mới phai mờ.

TRẢ LẠI SỰ THẬT CHO LỊCH SỬ

Trở lại Chiến dịch hèn hạ bôi bẩn để bức tử một Quân Lực kiêu hùng, quân thù đã cấu kết với bọn Ngụy Hòa bôi nhọ hình ảnh Người Lính VNCH. Nào là Quân Đội ấy chỉ có những Tướng Tá (nhất là từ gốc Tây) tồi tệ tham nhũng, những Quân nhân vô kỷ luật hèn nhát, bỏ chạy trước quân thù, giở hà hiếp dân, đi đến đâu thì ăn cắp gà, cắp heo.. thật là rùng rú! Hình ảnh Tướng Loan xử bắn tên Đặc công Việt Cộng Bảy Lốp tại Chợ Lớn là một bằng chứng để buộc tội tính chất dã man (?), ngấm máu phun người của kẻ thù và bọn tay sai. Đám bắt lương này nâng cao kẻ thù lên tận mây xanh, báo chí phản chiến thì đăng hình ảnh chị Tài tử Jane Fonda ngồi vắt vẻo, tươi cười bên họng súng phòng không, có các "Anh Bộ Đội" vây chung quanh hít hà, bên cạnh tấm ảnh Người Lính VNCH đang chĩa súng vào đầu một người dân (thật ra chỉ là tên Cộng Sản trá hình.) Nhưng nào ai biết lòng lang dạ thú và mưu mô xảo quyệt của Việt Cộng đã dàn dựng. Dư luận Thế giới vẫn cứ tin. Chiến dịch bẩn thỉu này đã dim hình ảnh Người Lính VNCH xuống tận bùn đen mà không có cơ hội được giải thích, kéo dài mãi trong cuộc chiến.

Nhưng sau Tháng Tư 1975, hình ảnh "hiền từ" (?) của kẻ chiến thắng đã hiện nguyên hình là những tên đồ tể khát máu đã làm thế giới sửng sốt. Trại tù "Cải Tạo" mọc lên khắp nước, hàng triệu người phải liêu mình bỏ nước ra đi, một phần ba số người này đã vùi thân trong lòng biển cả hoặc nơi rừng sâu nước độc, khi tìm đường chạy trốn bọn người "Giải Phóng". Các lương tâm thật sự lu mờ hay cố tình lu mờ, nhắm mắt nay bắt đầu nhìn thấy đâu là sự thật, đâu là Chính nghĩa. Và hầu như ai cũng đều đau xót công nhận "kẻ ác đã thắng cuộc!"

Bây giờ thì đã quá trễ để người Đồng Minh hối hận chuộc lại những tội ác tày trời khi nhần tâm bỏ rơi (Bên thua cuộc) Miền Nam vào tay Cộng Sản. Đã bắt đầu có những bài báo thú nhận những lỗi lầm trong việc bôi bẩn một Quân lực dũng cảm. Hàng chục lời xin lỗi từ những Giới chức Cao cấp nhất có liên hệ đến cuộc chiến. Tác giả chụp tấm hình tướng Loan đã ngỏ lời xin lỗi. Đài kỷ niệm các Chiến sĩ đã hy sinh trong cuộc chiến Việt Nam mọc lên khắp nơi, hình ảnh Người Lính VNCH đã chiến đấu cho tự do cũng được vinh danh. Miền Nam Cali, một Tượng đài Chiến sĩ Việt Mỹ vinh danh trang trọng. Rồi Úc Châu, Canada... phải mất một thời gian, những sự thật đã trả lại cho Lịch sử. Điển hình nhất là Cờ Vàng Ba Sọc Đỏ lại được quý trọng tung bay trên bầu trời khắp các Quốc gia Tự do trên Thế giới.

Hàng loạt những Tác giả đã biết nhận thức đúng hình ảnh của Người Lính mà họ từng gọi là "bé nhỏ", nhưng có một tấm lòng dũng cảm bao la, một lý tưởng cao cả vì dân vì nước mà chiến đấu và hy sinh thân mình.

Điển hình, trên tiêu đề Heroic Allies, tạp chí Việt Nam tháng 8, 1994, tác giả Hary F. Noyes

đã viết như sau: "Thật đau lòng khi có nhiều Cựu Chiến binh Mỹ tham chiến tại Việt Nam lại đi cấu kết với đám Phản chiến, với những tên trốn quân dịch và bọn Chính khách Hoạt đầu, xúm nhau vào hèn hạ bôi lọ một Quân Lực không có một cơ hội để tự bào chữa. Nhục mạ một Quân Đội bị phản bội vì chính Đồng Minh của mình, hành động đó thật đê tiện, bất xứng."

Trong bài này, tôi sẽ nêu ra một số bằng chứng xác đáng để phản bác lại các luận điệu đê hèn khốn nạn đó. Họ mạ lỵ Người lính VNCH thiếu tư cách, lòng can đảm và tinh thần ái quốc?

Bằng chứng đầu họ nói như thế. Chỉ riêng trận đánh Tết Mậu Thân đã chứng minh dư thừa khả năng chiến đấu tuyệt vời của Người Lính VNCH. Cộng Sản với ý đồ đánh lén, bất ngờ Tổng công kích vào thời gian thiêng liêng nhất trong năm, nhằm bẻ gãy ý chí phòng thủ của Miền Nam. Nhưng chúng đã thất bại nặng nề, Binh sĩ VNCH đã chống trả mãnh liệt, không một đơn vị nào tan rã, tháo chạy. Thậm chí Cảnh Sát, Nhân Dân Tự Vệ, với vũ khí thô sơ đã chống lại những Lính chính quy Bắc Việt, trang bị vũ khí hạng nặng. Tất cả phần đất địch tạm chiếm, QLVNCH đã chiếm lại, từ Cổ Thành Quảng Trị cờ Vàng lại bay trên thành phố thân yêu! Sau thời điểm này, số người tình nguyện nhập ngũ bảo vệ đất nước lên quá cao, đến nỗi Chính Phủ phải ngưng tuyển mộ lính trong một thời gian dài. Nếu thiếu lòng can đảm, tinh thần ái quốc, sao họ làm được công việc thần thánh đó?

Rồi trong trận chiến Mùa Hè Đỏ Lửa năm 1972, các Chiến binh VNCH bị vây hãm tại An Lộc đã anh dũng tử thủ chống trả lại lực lượng hùng hậu của địch, kèm theo những trận mưa pháo triển miên bất tận, vậy mà cuối cùng họ cũng đã đè bẹp được những trận tấn công liên tục của các Chiến xa địch quân. Một Cố vấn Mỹ đã kể lại: "Chỉ có một Tiểu đội Bộ Binh, lại được lệnh phải phá huỷ 3 cỗ Xe tăng của địch. Ông tiếp tục kể, như lạc vào chuyện thần thoại, các binh sĩ này lại có ý định bắt sống những chiếc Xe tăng kia, lạ lùng thay họ gần làm được điều đó, họ bắt sống được 2, chỉ còn một chiếc chạy thoát!

Những hành động đó đã nói lên tinh thần chiến đấu cao độ và sáng kiến tác chiến, Quân Đội nào có thể thực hiện được điều đó, than ôi, thế mà họ vẫn bị cáo buộc là hèn nhát, chưa đánh địch đã bỏ chạy.

Một thí dụ khác nói lên cái nhìn thiên lệch của bọn Truyền thông hèn nhát thành kiến. Đó là trận vây hãm ở Khe Sanh, họ cho chiến thắng đó là do nhờ đơn vị Thủy Quân Lục Chiến của Hoa Kỳ, nhưng họ đã quên hơn một Tiểu Đoàn Biệt Động Quân đã cùng sánh vai chiến đấu, chia xẻ nỗi gian lao mới có chiến thắng kể trên! Nếu không có đơn vị thiện chiến này, trận đánh Khe Sanh không còn được nhắc nhở. Bất cứ tình cảnh nào, họ vẫn là những Người Lính dũng cảm".

Đại tá Robert Monelli đã kể lại trên báo *Armed Force Journal* số 19 tháng Tư năm 1972 như sau:

- "Thật là một phép lạ, một Tiểu đoàn VNCH với khoảng 429 Binh sĩ, bị bao vây liên tiếp trong 3 ngày bởi một Trung đoàn Cộng Sản từ 2,500 đến 3,000 tên. Vì địa thế hiểm nghèo không thể tiếp tế cho họ được, nên họ đã phải chiến đấu cho đến hết đạn, rồi mở đường máu bằng chính khí giới tịch thu của địch. Kỳ diệu thay, họ đã mang theo tất cả Binh sĩ bị thương, cả những xác chết đồng đội của họ. Cố Vấn Mỹ không tin, cho không ảnh thám sát, chụp hình đếm được đúng 673 xác địch nằm ngổn ngang chung quanh căn cứ. Đến bây giờ ông vẫn không hiểu tại sao họ đã làm được những điều lạ lùng như thế! Họ là những Người Lính chiến đấu lạ lùng cỡ khô, gan dạ."

Rồi một luận điệu khác, nếu anh dũng như vậy, sao không chịu đánh đến viên đạn cuối cùng? Trách người sao không nghĩ đến ta. Nếu Binh sĩ Hoa Kỳ bị bỏ rơi như Binh sĩ Miền Nam Việt Nam, có lẽ họ ứng xử chẳng có gì khác hơn, ngược lại còn tệ hơn nhiều.

Hãy nhớ là Hoa Kỳ đã cắt viện trợ nặng nề từ năm 1973, hậu quả là không còn nguyên liệu, đạn dược đủ cung cấp cho chiến trường. Phi cơ, Quân xa nằm ụ trong bãi, Đại bác chỉ được bắn tối đa 3 trái mỗi ngày, họ bị trói tay toàn diện. Chính điều này đã được Tướng VC Văn Tiến Dũng công nhận trong tác phẩm *Đại Thắng Mùa Xuân* của y:

- "Từ khi Mỹ cúp viện trợ, khả năng di động và hoả lực của Quân Đội VNCH sa sút hơn phân nửa, chính vì đó mà Quân đội Miền Bắc mới có cơ hội chiến thắng".

Thiếu phương tiện chiến đấu như thế vậy mà Cộng Quân vẫn phải kinh khiếp, 30 Tháng Tư "họ vẫn không ngờ là họ đã thắng"!

Thành thật mà nói, chính vì lệnh chỉ huy sai lầm của những Tướng lĩnh của họ, Quân đội VNCH đã chiến đấu gần như tầm thường trong những ngày cuối cùng của cuộc chiến, ngoại trừ trận đánh hào hùng tuyệt hảo cầm chân địch tại mặt trận Xuân Lộc.

Họ chỉ bất hạnh một điều là đã cộng tác với một Đồng Minh thiếu sự chân thành. Nếu được yểm trợ đầy đủ, họ có thể tạo ra những trận thư hùng nảy lửa, không thua bất cứ một Quân lực nào trên Thế giới này! Chúng ta có lỗi lầm bỏ lỡ cơ hội cho họ có dịp cứu vãn đất nước. Ngoảnh mặt cho tội ác chiến thắng công lý, Lịch sử Mỹ mang một vết nhơ suốt đời không thể gột rửa. Có xin lỗi thì đã muộn, cũng bằng thừa mà thôi."

VUƠN LÊN TỪ ĐAU THƯƠNG, BIẾN ĐAU THƯƠNG THÀNH HÀNH ĐỘNG, HOA TỰ DO PHẢI ĐƯỢC TƯỚI BẰNG MÁU !

Hơn hai trăm năm mươi ngàn (250,000) Chiến sĩ Việt Nam Cộng Hoà đã bỏ mình trong cuộc chiến, họ đã vì Dân vì Nước mà hy sinh thân mình. Đây là những hạt giống để cánh đồng Tổ Quốc không chóng thì chầy, sẽ nở hoa Tự Do. Rất nhiều nhà tranh đấu cho Tự do Dân chủ trong nước hiện nay cảm hứng được chính nghĩa sáng ngời của VNCH, họ đang dùng nó như thuốc súng để chống lại Chế độ CS độc tài tuyên truyền xảo trá.

Lịch sử Dân tộc nào cũng đã chứng minh, nếu biết biến đau thương thành hành động sẽ là sức mạnh vô biên. Đau thương là kho tàng vô tận nếu ta biết khai thác. Nếu người Do Thái không bị đưa hàng triệu người vào phòng hơi ngạt, đã không có nước Do Thái như ngày nay. Nếu chồng Bà Trưng Trắc không bị giết, chưa chắc chúng ta đã có một trang sử lẫm liệt oai hùng như thế.

Nếu phải nung nấu đau thương như người dân nước Việt bên Tàu thưở xưa, chất gai nhọn làm giường, treo túi mật trước mặt. Khi nằm trông thấy cái mật, khi ăn thì nếm xem mật đắng ra sao. Thấm thía nỗi đau từ thể xác đến tâm hồn của đoạn trường thâm canh, nuốt nỗi đắng tê rưng rờ của kẻ mất nước, từ Vua cho đến Dân, bèn gan vững chí phục thù, cuối cùng cũng lấy lại được giang san. Nên nhắc lại những hình ảnh bạo tàn của Cộng Sản đối xử với Người Lính chế độ cũ, cũng là mục tiêu số 1 để trả thù, mang chịu nhiều thương tổn nhất, sau khi người Cộng Sản chiếm được cả đất nước, tưởng cũng là điều cần thiết cho sự quang phục quê hương.

** Làm sao quên được hình ảnh hàng ngàn người Thương Binh, què cụt đó, trên mình mang đầy thương tích, lê lết rời khỏi nơi họ đang nằm điều trị tại các Quân Y Viện ngay trong những ngày đầu tiên khi Cộng Sản vừa cưỡng chiếm Miền Nam.*

Chúng đã tàn ác đuổi những Thương Binh này ra đường để lấy chỗ cho những thương binh của chúng và nhất là để trả thù. Không ai biết được số phận của những người bị thương nặng không thể đi được, ra sao. Và ngay cả những người lê lết kia, nếu quê họ ở xa, thì làm sao họ có thể trở về với gia đình để được những người thân săn sóc.

** Làm sao quên được những cái chết hào hùng và bi thảm của những Nguyễn Khoa Nam, Lê Văn Hưng, Trần Văn Hai, Hồ Ngọc Cẩn, Lê Nguyên Vỹ, Phạm Văn Phú và hàng trăm Sĩ quan, Hạ sĩ quan, Binh sĩ đã tuấn tiết trong ngày cuối cùng của cuộc chiến, làm cho chính kẻ thù cũng phải kinh ngạc và trang sử bi hùng này mãi mãi làm mọi người dân phải thán phục.*

** Làm sao quên được hình ảnh của hàng trăm trại Lao động Khổ sai rải rác suốt từ Bắc chí Nam vào giữa thập niên 1970 và suốt thập niên 80 mang mỹ danh là "Trại Học Tập Cải Tạo". Trại cấp Trung ương, Trại cấp Tỉnh, Trại cấp Huyện, trong đó hàng trăm ngàn Sĩ quan, Hạ sĩ quan, Binh sĩ Cộng Hoà kéo dài cuộc sống đầy đoạ, bị lãng nhục về tinh thần, bị hành hạ về thể xác và có người đã sống trong tình trạng đó trong gần hai chục năm trường.*

** Làm sao quên được những người bạn cùng chiến đấu đã bỏ năm xương tàn tại những nơi rừng sâu núi thẳm vì không chịu đựng được sự hành hạ của trại tù Cộng Sản, đói không có cơm, đau không có thuốc.*

** Làm sao quên được cảnh tượng những người chết chẳng được yên mồ: Bao nhiêu Nghĩa trang Quân đội bị Cộng Sản đập phá, đào bới nhằm lãng nhục và trả thù cả những người đã nằm xuống. Hèn hạ đến thế, chết cũng không được yên!*

Chỉ bấy nhiêu thôi đã quá đủ cho lời thề một mất một còn với quân thù Việt Cộng, những kẻ không còn tim óc mà loài thú hay quỷ hoả ngục cũng không có những hành động dã man, tàn tệ như thế đối với đồng loại của chúng.

** 38 năm qua họ làm được gì, Quê hương vẫn bị xếp vào hàng những Quốc gia nghèo đói nhất trên Thế giới. Phụ nữ trẻ em được bán làm nô lệ tình dục cho đàn ông khắp nơi. Không Độc lập, không Tự do! Cắt đất, nhượng biển cho quan thầy, nhằm giữ vững ghế cai trị cha truyền con nối. Bần Ngư dân mà không dám nêu đích tên, chỉ dám gọi là Tàu Lạ! Nhu nhược với giặc, hung ác với Dân.*

Than ôi! Chẳng có chữ nghĩa nào diễn tả, viết đến cạn máu tim cũng không thể nào tả hết nỗi

oán hận thấu trời này. Như người Thợ rèn, biết biến thanh sắt vô dụng thành gươm báu, biến đau thương thành lời thề, ý chí, niềm tin.

Anh linh Tử sĩ của hơn 250,000 Chiến sĩ VNCH cùng với hồn thiêng sông núi sẽ luôn luôn yểm trợ chúng ta trên con đường đấu tranh, một ngày nào đó sẽ giúp chúng ta lấy lại được Quê hương trong tay những kẻ man rợ.

NÀY BAO HÙNG BINH TIẾN LÊN !

Năm 1976, Indonesia cưỡng chiếm Đông Timor là một nước Dân Chủ Cộng Hoà bé nhỏ, với diện tích 14,874 km² và Dân số vón vẹn dưới một triệu người, nói chính xác là 714,847 Công dân.

Đông Timor chiến đấu liên tục bền bỉ gần 25 năm ! Với hàng ngàn người chết, hàng vạn người mất tích, tù đầy vì lý tưởng Tự do, Độc lập thật sự cho Quê hương họ.

Cuối cùng người dân Đông Timor đã giành lại được Độc lập, trở thành Quốc gia đầu tiên trong tân Thiên niên kỷ, làm cả Thế giới ngả nón ngưỡng mộ và khâm phục!

Sự kiên trì đấu tranh của một Dân tộc nhỏ bé kia trong cuộc chiến không cân sức, đã cho chúng ta rút tĩa ra một bài học đấu tranh đáng giá. Phải chăng cuộc chiến thắng anh dũng thần thánh đó, cứ lớp người này ngã xuống thì lớp khác tiếp tục đứng lên, miễn là cùng một lòng bền gan, vững chí thì bạo quyền nào cũng khiếp sợ, thế lực nào cũng phải lùi bước, chắc chắn dẫn đến thành công.

Sức mạnh không nằm ở vũ khí, quân đội, mà nằm ở lòng người. Trang sử oai hùng Dân tộc Việt đã chứng minh bao lần nguyên lý vững chắc này. Giặc phương Bắc đông như kiến cỏ, nhưng một Hội nghị Diên Hồng, giặc kia cũng phải tiêu tan.

Chúng ta hôm nay còn có gì để tự lực đấu tranh? Nhiều người bi quan hỏi như vậy. Xin thưa, chúng ta còn, còn rất nhiều, còn tất cả các yếu tố tất thắng! Nhất là rất đặc lực trong Công tác Yểm trợ Đấu tranh Quốc nội.

** Chúng ta còn giòng máu quật cường, bất khuất hun đúc lưu truyền bao đời từ các đấng Tiên nhân diệt giặc giữ Nước.*

** Chúng ta còn sĩ khí của những kẻ đã từng một đời phụng sự dưới ngọn cờ Vàng ba sọc đỏ. Còn tình Đồng đội thiêng liêng Huynh Đệ Chi Binh luân lưu trong dòng máu.*

** Chúng ta còn đầy đủ chính nghĩa, ý chí để biến những thất bại, đau thương thành hành*

động tích cực đấu tranh cho Tự do.

* Chúng ta còn trách nhiệm chưa hoàn thành trước Tổ Quốc, Dân Tộc hiện vẫn đang bị điều đứng, lầm than. Cuộc chiến của chúng ta vẫn chưa chấm dứt, chưa có lệnh giải ngũ! Phải bền gan chiến đấu cho đến ngày toàn thắng bọn Quỷ Đỏ mới thôi.

* Chúng ta còn bè bạn và Thế giới hiểu biết sẽ hỗ trợ chúng ta, qua Chiến dịch Cờ Vàng là bằng chứng hiển nhiên nhất, còn Nhân dân trong nước và Đồng bào Hải ngoại sẽ đồng loạt đứng dậy cùng với chúng ta hành động. Những lớp trẻ ngày qua chấp nhận tù tội đang hằng hái tham gia, báo hiệu một buổi sáng bình minh, sắp qua những ngày tăm tối.

Giờ đã điểm, đã có nhiều dấu hiệu bọn bán nước cầu vinh sắp bị lật đổ, trả nợ những tội ác gần một Thế kỷ mà chúng đã gây ra.

Hai trăm năm mươi ngàn Đồng đội của chúng ta đã làm xong nhiệm vụ, mang thân đến nợ nước, còn chúng ta ? Thân phận trôi nổi trên xứ người, vật chất thời gian đang làm phai mờ Tình Chiến Hữu, không thể một sớm một chiều quên cả màu cờ sắc áo của một thời phục vụ hay chiến đấu, một thời vinh quang hay điểm nhục, đau xót tội tù. Thử hỏi chúng ta cứ "cúi đầu xuống cát," chỉ cần kiếm sự an nhàn cho thân mình và gia đình, mai kia xuống mộ thì trả lời ra sao với những đồng đội đã hy sinh, với các đảng Anh hùng đã khuất?

HĂNG HÁI THAM GIA CUỘC ĐẤU TRANH. CUỘC CHIẾN SAU CÙNG VẪN CÒN ĐÂY, ĐÀO NGŨ LÀ HÈN NHÁT !

Hiên ngang hào hùng bước theo tiếng Mẹ kêu! Không còn súng, nhưng máu "Người Lính" vẫn còn đây, xấn tay áo chiến đấu với quân thù dù...bằng tay không! Các bạn Đồng đội ơi, chờ tôi với! Hãy dành cho tôi một mộ phần để được nằm bên các bạn, hãy dành cho tôi một Vinh dự, nhớ chừa cho tôi một lá Quốc Kỳ để gói trọn thân xác này tan rữa thành phân bón cho đất Mẹ có ngày nở hoa. Cho tôi tham gia vào trận đánh cuối cùng này. Có như thế, tôi mới trả nợ xong một thời mang trên người bộ quân phục **"TỔ QUỐC, DANH DỰ VÀ TRÁCH NHIỆM"**. Bằng không tôi trả lời thế nào, khi các Đồng đội đã khuất tra hỏi **"Mày đã làm gì... để tiêu hết nửa đời sau?"**

"Xin cho tôi một mộ phần, bên người Chiến Hữu của tôi!"

QUÂN LỰC VIỆT NAM CỘNG HOÀ MUÔN NĂM!

Kỷ niệm Ngày Quân Lực 2013

Người Lính Lê Văn Hải

Chuyển bài: Thanh Chau Tran

[*] Nhân Lễ Kỷ Niệm Ngày Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa tại New Orleans, Louisiana vào năm 1987; đứng trước một cử tọa gồm hàng ngàn cựu quân nhân Hoa Kỳ và Việt Nam Cộng Hòa, Đại Tướng Westmoreland đã tuyên bố nguyên văn:

- "Thay mặt cho quân đội Hoa Kỳ, tôi xin lỗi các bạn cựu quân nhân của Quân Lực Miền Nam Việt Nam vì chúng tôi đã bỏ rơi các bạn."

(On behalf of the United States Armed Forces, I would like to apologize to the veterans of the South Vietnamese Armed Forces for abandoning you guys.)

Cả hội trường New Orleans Convention Center gồm hàng ngàn cựu quân nhân Việt-Mỹ và gia đình đã ôm choàng lấy nhau mắt lệ nghẹn ngào vì lời xin lỗi đầy tình huynh đệ chi binh của Đại Tướng Westmoreland. Ngay lúc đó từ hàng ghế danh dự, chúng tôi đã bước ngay đến vị trí của diễn đàn, đứng trong thế nghiêm, chào tay để cảm ơn Đại Tướng Westmoreland, một vị Tướng lãnh đạo đức và là một người bạn Đồng Minh khả kính của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa cho đến giờ lâm chung.

<http://www.trunghoctanan.net/st/th/395-395>

